

AV Hollandia *krijtstrepen in rood en wit*

Olympische Winterspelen (2)

Lang geleden schaatste ik eens vanaf het Buitenstverlaat bij Drachten over de Smalle en de Wijde Ee naar De Veenhoop en vandaar over de Kromme Ee en het Pikmeer naar Grouw. Het landschap waar ik op mijn oude noren door heen gleed was ijsig, strak en leeg en in de eerste uren van mijn tocht liet de verte zich niet kennen. Met een onzichtbare hand trok ze me steeds verder de oneindig lijkende leegte van Frieslands Lage Midden in. Alsmaar voort schaatste ik, de verlokkenende verte tegemoet, en het kost me geen enkele moeite om te bekennen dat het doorklieven van het landschap en de kou me niet lang genoeg kon duren. In de machtige schoonheid van het ruwe en onstuimige winterlandschap voelde ik me als een poolreiziger die in trance onverveerd op z'n doel afgaat, een poolreiziger zonder bagage en op twee smalle ijzers, tot hoe ver kan vervoering een mens leiden, tot een onbereikbaar gewaande pool misschien? Toen ik vanaf de zoveelste Ee met rake klappen het Pikmeer op reed bracht de zadeldakkerktoren van Grouw me terug in de werkelijkheid van een zondags uitstapje op schaatsen, een werkelijkheid waar natuurlijk helemaal niets aan mankeert. Tot aan de dag van vandaag spijt het me wel dat ik bij Grouw niet rechtsom richting de Oude Venen ben gereden, maar linksom de Boorne heb opgezocht. Op de verkeerd gekozen terugweg ging de tocht over smalle boerenslootjes en door meer dorpjes dan me lief was. Voor meer oneindige leegte had ik de andere kant op moeten rijden. Maar ach, wat zeur ik, waar het me om gaat is dat wil getuigen van de buitengewone ervaring die het schaatsenrijden door een welhaast onbewoond gebied is. Dat ik daarmee niets nieuws verkondig is me bekend, we worden als Nederlanders immers allemaal een beetje gek zodra het kwik in de wintermaanden voor langere tijd onder het nulpunt zakt. Over schaatskoorts hoef ik in eigen land niemand iets te vertellen. Een tochtje door het landschap op goed geslepen ijzers is voor velen van ons de ultieme wintersport. Het is jammer dat het zo'n uitgesproken Hollandse aangelegenheid is. Alternatieve Elfstedentochten in Oostenrijk, Finland en Zweden hebben daarin niet echt verandering kunnen brengen. Omdat het rijden van schaatstochten op natuurijs zo exclusief van *ons* is komt het als onderdeel van de Olympische Winterspelen niet in aanmerking. Een jammerlijk gemis, vind ik, schaatswedstrijden in een natuurlijke omgeving over honderd en tweehonderd kilometer zouden vanwege het onmiskenbaar winterse karakter ervan een vast onderdeel van de Winterspelen moeten zijn. Het is vergelijkbaar met het langlaufen door besneeuwde bossen. Het lopen op de lange latten is Olympisch omdat het in meerdere landen op hoog niveau beoefend wordt. Bovendien is het een bijzonder televisiegenieke sport, maar dat is het hardschaatsen over meren en sloten ook. Het lijkt me voor het NOC*NSF een mooie taak om het *marathonschaatsen* internationaal zo te promoten dat het binnen vier of acht jaar onderdeel uitmaakt van het Olympische programma tijdens de Winterspelen. Wie weet blijkt nog eens dat de Fransen Cedric Michaud en Tristan Loy de eerste representanten van een groots vreemdelingenlegioen op schaatsen zijn geweest.